

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoE 52/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2007 doručená a 15. marca 2007 doplnená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoE 52/05 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že:

„(...)

- *dňa 16. marca 2005 podal som prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I odvolanie vo veci E 466/95 (výkon súdneho rozhodnutia na základe rozsudkov súdov*

všetkých stupňov až o Najvyšší sud Slovenskej republiky, na základe ktorých bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky povinné zaradiť ma do pracovného pomeru na základe zákona o mimosúdnych rehabilitáciách z roku 1991 a na základe predchádzajúcej politickej rehabilitácie Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky z júna 1990),

- dňa 30. novembra 2005 odvolací Krajský sud v Bratislave vo veci 9 CoE 52/05 rozhodol o vrátení súdneho spisu Okresnému súdu Bratislava I bez rozhodnutia o odvolaní z toho dôvodu, aby prvostupňový súd rozhodol o žiadosti žalobcu - navrhovateľa o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a určení zástupcu z radov advokátov, spis zaslal dotknutý Krajský sud v Bratislave Okresnému súdu Bratislava I dňa 18. decembra 2005 – k tomu ako sťažovateľ poznamenávam, že išlo o zbytočný úkon krajského súdu, pretože o mojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu mohol rozhodnúť aj Krajský sud v Bratislave, ako to urobil v prípade iných mojich podaní, keď bez vracania spisu prvostupňovému súdu rozhodol o takejto mojej žiadosti odvolací súd, zbytočným súdnym úkonom postaral sa odvolací krajský súd o prehĺbenie prietáhov v súdnom konaní na Krajskom súde v Bratislave vo veci 9 CoE 52/05,

- uznesením zo dňa 10. októbra 2006 rozhodol Okresný sud Bratislava I v exekučnej veci 1 E 466/95-75 o priznaní mi ako oprávnenému oslobodenia od súdnych poplatkov pre konanie vo veci 1 E 466/95 a ustanovil mi ako oprávnenému pre zastupovanie pred súdom zástupcu z radov advokátov a to Mgr. R. Z., B.,

- dňa 6. septembra 2006 poslal som predsedovi Krajského súdu v Bratislave sťažnosť na prietahy v súdnom konaní v odvolacom konaní vo veci E 466/95 proti uzneseniu Okresného sudu Bratislava I,

- listom zo dňa 22. septembra 2006, Spr. 2220/06 potvrdil JUDr. T. K., podpredseda Krajského súdu v Bratislave prijatie mojej sťažnosti v konaní krajského súdu vedenom pod zn. 9 CoE 52/05 a zároveň vyhodnotil moju sťažnosť ako neopodstatnenú.

Využitie prípustných opravných prostriedkov:

- sťažnosť predsedovi Krajského súdu v Bratislave, Záhradnícka ul. 10, Bratislava na prietahy v súdnom konaní v odvolacom konaní vo veci E 466/95 proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I a na Krajskom súde vedenej pod sp. zn. 9 CoE 52/05,

- odpoveď podpredsedu Krajského sadu v Bratislave JUDr. T. K. zo dňa 22. septembra 2006 na moju sťažnosť na prietahy v konaní vo veci 9 CoE 52/05.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sa domáham:

- pri poukázaní na preukázané trvanie prietáhov v súdnom konaní, keďže od podania môjho odvolania uplynuli už dva roky a odvolací súd, Krajský súd v Bratislave, za tento čas zariadil iba rozhodnutie o tom, o mojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovení mi právneho zástupcu z radov advokátov, aby bola vo veci zjednaná náprava tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky prikáže Krajskému súdu v Bratislave pokračovať v konaní bez prietáhov vo veci 9 CoE 52/05. Poukazujem pritom na to, že súdne konanie vo veci môjho pracovného zaradenia u odporcu, ktorým je Ministerstvo vnútra SR prebiehajú od roku 1991, pričom výkon rozhodnutia bol nariadený ešte v roku 1995,

- vzhľadom na uvedené, na ďalšie moje poškodenia zapríčineného o. i. prietahmi v súdnom konaní na dotknutom Krajskom súde v Bratislave, a to aj s prihliadnutím na závažnosť súdneho riešenia veci, ktorá sa týka môjho zaradenia do pracovného pomeru u žalovaného – odporcu, teraz už povinného domáham sa tiež, aby mi ústavný súd priznal primerané zadosťučinenie a zaviazal svojim rozhodnutím Krajský súd v Bratislave vyplatiť mi odškodné v primeranej výške, za ktorú považujem vzhľadom na uvedené 200 000,- Sk. “

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti síce neoznačil články ústavy, v ktorých sú zaručené základné práva, ktorých porušenie žiadal vysloviť, avšak z obsahu sťažnosti a formulácie jeho požiadaviek vyplýva, že namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Odvolačujú sa na svoju dlhodobú nepriaznivú sociálnu situáciu sťažovateľ zároveň požiadala, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoE 52/05.

Vychádzajúc zo sťažnosti, ako aj z obsahu súvisiaceho spisu krajského súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal a ktorý mu bol doručený 13. marca 2008, ústavný súd zistil, že napadnuté konanie sa začalo 29. apríla 2005, keď bol krajskému súdu doručený spis Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. E 466/95-61 z 12. januára 2005, ktorým bol zastavený súdny výkon rozhodnutia. Dňa 30. novembra 2005 krajský súd rozhodol o vrátení spisu okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodu, aby prvostupňový súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov a súčasne o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov. Predmetný spis (sp. zn. E 466/95) bol okresnému súdu vrátený 18. decembra 2005.

1. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoE 52/05 sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Obdobie od 29. apríla 2005 do 30. novembra 2005 (sedem mesiacov), ktoré krajský súd potreboval na vrátenie danej veci okresnému súdu, hoci nebolo krátke, ešte nemožno považovať za porušenie práva sťažovateľa garantovaného v citovanom článku ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že k zásahu do práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní nedošlo ani z dôvodu, že krajský súd vrátil predmetný spis okresnému súdu bez rozhodnutia, pretože je nepochybné, že povinnosťou krajského súdu bolo aj v predmetnej veci skúmať, či sú splnené všetky zákonné podmienky odvolacieho konania, a keďže dospel k záveru, že to tak nebolo, ďalej postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.

2. Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 109/03, IV. ÚS 37/02) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00). Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 14. marca 2007, pričom napadnuté konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 9 CoE 52/05 bolo ukončené už najneskôr 18. decembra 2005, teda v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľa nemohlo ani trvať.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť po zadovážení spisu krajského súdu sp. zn. 9 CoE 52/05 nemal ústavný súd dôvod spochybňovať, bol tiež základom na záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd považoval už za bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008